

ΓΙΑΤΙ Ο ΠΡΕΣΒΗΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΕΥΛΟΓΕΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

Του Μανώλη Κοττάκη

Για εμάς δεν ήταν έκπληξη. Εδώ και πολύ καιρό παρατηρούμε και καταγράφουμε το πολιτικό παράδοξο: Τα τέκνα των ηττημένων του Εμφυλίου -ο Τσίπρας, ο Παππάς, ο Τζανακόπουλος, η Δούρου- αποτελούν τους βασικούς συνομιλητές της Δύσης, και τα τέκνα των νικητών -ο Μητσοτάκης, ο Γεωργιάδης, ο Βορίδης- αποτελούν τον «πάγκο» της, τη δεύτερη επιλογή της.

Χθες, η θεωρία μας, προϊόν μακράς παρατήρησης και μελέτης του τρόπου με τον οποίο κινείται η ομάδα Τσίπρα από το 2008 και μετά (από τότε η Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ στήριζε με τον τρόπο της την αμερικανική εξωτερική πολιτική στα Βαλκάνια), σφραγίστηκε μετά πάσης επισημότητας από τον Αμερικανό πρεσβευτή στην Αθήνα Τζέφρι Πάιατ.

Ο κύριος Πάιατ, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Το Βήμα», ευλόγησε τους (κατά Βέμπερ) «κομμουνιστές» και έστειλε σήμα μέσα και έξω από την Ελλάδα ότι έχουν μπροστά τους δύο ήρεμα χρόνια και πως θα ολοκληρώσουν (αν προσέξουν) την τετραετία. Δεν θυμάμαι ποτέ άλλοτε στο παρελθόν κυβέρνηση με αυτά τα «σοσιαλιστικά» χαρακτηριστικά να έτυχε τόσο προκλητικά ευνοϊκής μεταχείρισης από τις ΗΠΑ.

Ούτε ο Ανδρέας Παπανδρέου στα πρώτα δύο χρόνια της θητείας του δεν άκουσε δημόσια τέτοια σχόλια από τον φίλο του, τον πρέσβη των ΗΠΑ Μόντιγκλ Στερνς. Στην πραγματικότητα, αν αναλύσει κανείς όλες τις περίφημες συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ -δεν αναφέρω ονόματα, για ευνόητους λόγους-, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η σύγχρονη Αριστερά αποτελεί ένα άθροισμα συνιστωσών της Δύσης - άλλη με αναφορά στο Τέξας και στη Νέα Υόρκη, άλλη με αναφορά στο Λονδίνο και άλλη με αναφορά στο Εδιμβούργο. Γερμανική ή φιλορωσική συνιστώσα ούτε για αστείο δεν υπάρχει στο κυβερνών κόμμα, πλην μίας, κοιμώμενης.

Πώς να μην ευλογείται, λοιπόν, από τη βασική δύναμη της Δύσης, τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, ο Τσίπρας; Αν ο Σημίτης ήταν το success story του γερμανικού κατεστημένου, ο Αλέξης (μετά την τραγική αποτυχία του Γιώργου Παπανδρέου) είναι το απόλυτο success story του αμερικανικού. Ακόμα δύο χρόνια στην εξουσία, λοιπόν! Η υποσχετική Πάιατ για δύο χρόνια δημιουργεί αυτομάτως νέα δεδομένα στο πολιτικό σκηνικό. Δύο χρόνια στους καιρούς μας, βλέπετε, ισοδυναμούν με πολιτικό αιώνα.

Αρκεί να σκεφτούμε ότι πριν από δύο χρόνια, τέτοια εποχή, υπουργοί ήταν ακόμη ο Βαρουφάκης και ο Λαφαζάνης, αρχηγός της Ν.Δ. ο Σαμαράς, πρόεδρος των ΗΠΑ ο Ομπάμα και το δημοψήφισμα δεν είχε γίνει! Ας σκεφτούμε, λοιπόν, ποιο μπορεί να είναι το τοπίο ύστερα από δύο χρόνια. Κυρίως ας το σκεφθεί και ας προβληματιστεί πάνω σε αυτό η κεντροδεξιά παράταξη, που σήμερα προηγείται σαφώς στις δημοσκοπήσεις με

διψήφιες διαφορές. Ερώτηση: Θα αντέξει να προηγείται τόσο ύστερα από δύο χρόνια; Απάντηση: Υποχρεούται να αντέξει. Επιβάλλεται να βρει τρόπους για να αντέξει. Αλλά, για να συμβεί αυτό, πρέπει να κάνει σωστούς υπολογισμούς.

Ο Τσίπρας, αυτή τη στιγμή, φαίνεται ότι επιθυμεί διακαώς να καταλάβει τη θέση που είχε ο Κώστας Σημίτης στην ηγεσία της Κεντροαριστεράς το 1996. Γι' αυτό σημαδεύει τον πρώην πρωθυπουργό. Γι' αυτό και ορμά για να καταλάβει τα «ταμπούρια» του στις τράπεζες, στα συγκροτήματα και τα κανάλια. Ο Τσίπρας επιθυμεί διακαώς να καταλάβει τη θέση του Σημίτη, «κλέβοντας» όμως την κληρονομιά των Παπανδρέου. Γι' αυτό σημαδεύει -διά του Ακη- τον Γιώργο Παπανδρέου. Εφόσον συνειδητοποιήσει ποιο είναι το βασικό πολιτικό σχέδιο του πρωθυπουργού, τότε και μόνο τότε θα μπορέσει η αντιπολίτευση να οργανώσει σε βάθος χρόνου τις δικές της άμυνες, αλλά και τις δικές της αντεπιθέσεις.

Πάνω, βεβαίως, στην κλασική κληρονομιά της ασυμβίβαστης πάσης εξαρτήσεως κεντροδεξιάς παράταξης και όχι στην «αμαρτωλή» κληρονομιά του Κέντρου. Ας ελπίσουμε ότι θα ξυπνήσει γρήγορα, θα το καταλάβει και θα αντεπιτεθεί.